

Het gesprek van je leven

Welk gesprek zette je aan het denken of in beweging? Welke conversatie had grote invloed? FD Persoonlijk vroeg lezers naar het gesprek van hun leven. Deel 1: **Edwin Vredeveld** ging toestemming vragen aan Cor Boonstra. 'In één keer dacht ik: wel verdomme, ik ben het zat, ik doe het op mijn manier! Ik heb wat te bieden.'

Door Annemiek Leclairre · Illustratie: Jedi Noordegraaf

Op een bloedhete augustusdag in 2001 ging ik op bezoek bij

Cor Boonstra, tot kort daarvoor bestuursvoorzitter bij Philips. We hadden elkaar een paar jaar eerder via het informele circuit leren kennen en hij coachte me in mijn carrière.'

'Cor hield privékantoor aan het Lange Voorhout in Den Haag. Een prachtige laan met bomen, een oud statig pand, lang en smal, antieke meubels. Daar zat Cor, keurig aangekleed achter een keurig bureau. Hij zei: "Zo Edwin, waar gaan we het dit keer over hebben?" Ik zei: "Ik wil het over alles hebben, behalve over datgene waarover we in het verleden steeds hebben gesproken: *corporate life*. Ik ben er klaar mee Cor, ik ga voor mezelf beginnen en ik ben benieuwd wat jij van mijn plannen vindt."

'De eerste keer dat ik me realiseerde dat ik genoeg had van het corporate stramien was in 1998. Ik was manager van een marketing-unit bij een grote oliefirma. Ik zat in Brussel, werkte hard, reisde veel, en verdiende bakken met geld. Maar ik voelde me ongelukkig, alleen en eenzaam. Toen het hoofdkantoor van Brussel naar

Londen zou verhuizen, zei de divisiebaas tegen me: "Jij gaat met ons mee naar Londen, gefeliciteerd." Ik zei tegen hem: "Maar misschien wil ik dat wel helemaal niet." Met mijn ouders ging het slecht in die tijd, ik wilde in de buurt blijven. Hij begon me eerst om te kopen, met geld, nog meer geld, en toen werd de toon dreigend.'

'Op dat moment vroeg ik me af of ik überhaupt nog wel voor dat bedrijf wilde blijven werken. Die vraag was nooit eerder in me opgekomen. Ik was een carrièrejager, een enorme yup.'

'Ik besloot een sabbatical te nemen van een jaar. Dat was voor mij een enorme stap. Ik had altijd alles precies zo gedaan als het hoorde; me geconformeerd aan wat andere mensen belangrijk vonden. Toen ik mijn sabbatical nam, zei mijn vader bezorgd: "Zoon, dat gaat niet goed. Je moet gewoon bij die bedrijven blijven werken. Dat is jouw leven."

'Je verantwoordelijkheid nemen, dat was het credo bij ons thuis. De dood van mijn zusje had ons mooie gezin een klap gegeven. Emoties konden we niet meer tonen. Om aandacht te krijgen moest je ertoe doen. Hard werken, verstand op nul.'

'Na dat jaar begon ik tegen beter weten in toch weer als manager

Edwin Vredeveld (63)

is trainer, executive coach en directeur van consultancyfirma How Company. Ook schrijft hij over persoonlijke ontwikkeling.

Hij woont in Wattergang met zijn twee kinderen.

'Mijn secretaresse vroeg: kom je nog terug? Ik ben nooit meer terug geweest'

'Echte vrijheid betekent dat jij doet in het leven wat bij je past.'

in een andere grote organisatie. Angst om buiten de boot te vallen denk ik.'

'Op een ochtend klapte ik op kantoor mijn laptop open. Ik zag mijn gezicht in de weerspiegeling, en dacht: *what the fuck am I doing with my fucking life?* Excuses voor de taal, ik ben Engelstalig opgevoed. Ik pakte mijn laptop weer in en vertrok. Mijn secretaresse vroeg: kom je nog terug vandaag? Ik ben nooit meer terug geweest. Ik ben naar de Kamer van Koophandel gereden en heb een onderneming in trainingen en consultancy laten registreren.'

'Ik had het plan een bedrijf te beginnen dat organisaties kon helpen sneller hun doelstellingen te realiseren. Als processen vastlopen, komt dat vaak door mensen die klem zitten. Mijn werk had er tot dan toe voornamelijk uit bestaan eigenwijze marketing- en salesprofessionals mee te krijgen. Zodra we onszelf en onze collega's beter leren kennen, gaat alles een stuk sneller. Mijn motto was: *let's get things done!* Met dat plan ben ik toen naar Cor gegaan.'

'Ik legde het aan hem uit, enthousiast, met de verwachting dat hij zou gaan klappen en juichen, maar hij werd steeds stiller. Cor kan goed luisteren, heel analytisch, en na afloop keek hij me aan, zo over zijn bril heen, en zei: "Moet je niet aan beginnen. Daar zitten we niet op te wachten. Mensen zoals ik zitten daar niet op te wachten." Ik begon nog een beetje tegen te sputteren, maar hij zei: "Joh, het heeft geen zin. Daar is geen vraag naar, daar is geen markt voor."

'Even was ik in de war, en toen begon het me te dagen. Wat was ik daar eigenlijk aan het doen? Ik was die man toch niet om toestemming aan het vragen? Ik zat daar toch niet wéér iemand om toestemming te vragen? Dat kon toch niet waar zijn?'

'In één keer dacht ik: wel verdomme, ik ben het zat, ik doe het op mijn manier! Ik heb wat te bieden. Ik stond op, ik zei: "Cor, dank voor je tijd, ik ga dit toch echt doen." Ik gaf hem de twee flessen wijn die ik had meegenomen, goede wijn – hij was een enorme liefhebber – en ik stapte dat pand uit. Het had een heel steil trappetje, ik ging nog net niet op mijn bek.'

'Ik stond buiten, en al die beperkende gedachten die ik mijn hele leven had gehad, vielen van me af. Toen ik naar huis reed voelde ik me opgelucht en vastberaden tegelijk. Het was een soort thuiskomen. Mensen zeggen weleens: wat dapper van jou, maar er is niks dappers aan. Je volgt gewoon je levenskracht.'

'Ik heb welgeteld één echte vriend uit die tijd overgehouden. Bijna iedereen zei: Edwin, dat moet je niet doen, je carrière opgeven, je pensioen. Dat waren de corporate meisjes en jongens die zich als mens volledig met hun carrière geïdentificeerd hadden.'

'Ik heb sindsdien zoveel mensen gezien die klem zitten omdat ze denken te moeten leven zoals het hoort. Echte vrijheid kun je niet kopen, je kunt haar alleen vergaren. Echte vrijheid betekent dat jij doet in het leven wat bij je past.'

'Cors boodschap was oprecht en hard, maar juist die zuivere "nee" van hem heeft me geholpen mijn eigen weg te volgen, om te worden wie ik altijd al was.' □

➔ **Lees volgende week deel 2 van de lezersinzendingen.** Caroline Griep over therapeut Roefke Carmiggelt. 'Zij was zeker niet de eerste psycholoog die ik raadpleegde, maar ze was wel de eerste die binnen vijf minuten vroeg: "Drink je veel?"'